

[Wilhelm.]

benægte, at det rent faktisk er sket i masser af tilfælde? Tør han benægte min oplysning om, at A. P. Møller har investeret i sydkoreanske værfter i direkte konkurrence med Lindøværftet? At det hertil har brugt en stab og en know-how, som er udviklet og betalt på Lindø? Tør han benægte, at danske redere til trods for subsidiernes kun tegnede sig for under 10 pct. af ordretilgangen til de danske værfter i 1973? Eller at danske værfter kunne være fuldt beskæftiget de næste 3 år, hvis blot halvdelen af danske rederes ordrer blev placeret på danske værfter? Eller til sidst: tør han benægte, at de to væsentlige krav fra rederiforeningen til regeringen i september måned er krav, som kun er relevante, så længe rederierne kører med store overskud — hvad de selvfølgelig gør, når de stiller sådan nogle krav — nemlig om afskaffelse af dobbeltbeskatningen og bedre afskrivningsregler?

Det er baggrunden for det, jeg i øvrigt sagde. Og det er baggrunden for vores bedømmelse gående på, at selvfølgelig er de borgerlige og socialdemokratiet afskåret fra at gøre noget som helst, når deres eneste målsætning her i tilværelsen er at få det kapitalistiske system, dette dødssyge system til at køre rundt på pumperne. Men det er også baggrunden for, at vi er anderledes skeptiske end DKP og SF med hensyn til mulighederne for at subsidiere blindt til privat kapital under vilkår, der er sådan, som jeg har beskrevet det her.

Derfor kan man selvfølgelig ikke være konstruktiv i handelsministerens naive forstand. Men jeg mener til gengæld alvorligt, at det er betydelig mere konstruktivt over for værftsarbejderne at prøve at forklare denne her situation i stedet for at bilde dem ind, at man kan sikre deres beskæftigelse ved subsidier, og prøve at forklare, hvordan de er nødt til at være selvhjulpne. De er nødt til at foretage selvforsvar, de er nødt til at presse igennem forbud mod overarbejde osv. osv. Der er mere realiteter i den slags ting end i snakken om subsidier.

Handelsministeren (Erling Jensen):

Hr. Wilhelm får mig ikke til at genoptage en meget lang diskussion om en række hypotetiske holdninger. Det, der må interessere denne sal i dette øjeblik, er: hvordan hjælper

vi i den aktuelle situation dansk skibsværftsindustri? Jeg skylder nok hr. Wilhelm efter hans meget lange opremsning af, hvad jeg turde eller ikke turde benægte, at sige, at hr. Wilhelm er sædvanligvis overordentlig vel underrettet. Jeg kan mene, at han bruger sin viden på en for mig at se forkert måde, en lidt akademisk måde, men jeg har normalt ingen grund til at betvivle hr. Wilhelms velunderrettethed. Der var mange rigtige ting i det, hr. Wilhelm nævnte, og der var mange rigtige muligheder, som kunne anvendes i givne konstruktive situationer, som man ikke kan benægte teoretisk kan komme til at opstå. Det, jeg sagde i mit første indlæg, og det, jeg kan gentage, er, at dermed bidrager hr. Wilhelm og hans parti overhovedet ikke til at prøve, om vi kan løse værfternes situation, som vi kender den i dag, og det må nu engang være vores opgave.

Jeg skal på givne foranledning i debatten mellem hr. Knud Jespersen og hr. Wilhelm understrege, at midlerne fra skibskreditordningen både kan komme til udbetaling til værfterne og til rederne, men naturligvis altid kun for aktiviteter udført på danske værfter. Modsat har hr. Wilhelm jo ret i, at der eksisterer tilsvarende ordninger i en række andre lande, som kan bruges på tilsvarende måde, hvis man placerer ordrer i andre lande.

Jeg var undtagelsesvis lidt skuffet over hr. Knud Jespersen, fordi han var i den grad i argumentationsnød, at han mente det nødvendigt at trække den forlængst afdøde statsminister H. C. Hansen og hans holdning i 1956 ind i debatten, særlig fordi jeg mener at kunne huske, at H. C. Hansen netop i midten af 1950'erne pådrog sig et andet stort, men nok delvis modstående lands modvilje ved at ville fastholde aftaler med Sovjetunionen om en række skibsliverancer. Men lad det nu være. Jeg synes, det er lidt langt at gå tilbage i tiden.

Jeg vil hellere koncentrere mig om det tidsaktuelle, hvor det er min vurdering, at det, hr. Knud Jespersen imod sin sædvane kommer til at anbefale, er nationale ordninger. Jeg tror ikke, Danmark og dansk værftsindustri kan leve på noget, der prøver at lukke os inde i nationale ordninger. Vi har, som det også er beskrevet af hr. Wilhelm, meget lidt mulighed for at leve alene på de